Про ночі тривожні
І шлунки порожні
Уже забуваєм.
До хліба і волі,
Що маєм доволі,
Ми швидко звикаєм.
«Утішені» світом –
Мамони гранітом –
Ми зведені й зводим.
Від віри живої,
Любові святої
Поволі відходим.
Від берега того,
Де стежка до Бога,
Наш взір відвернувся.
У світ цей широкий
Поніс нас неспокій,
Що в мир зодягнувся.
О, де покаяння,
Із Богом єднання,
Що зрушують скали?
Церковні закони,
Літеплі канони,
Серця позаймали.
З серцями, мов криця
Лише для годиться
Все робим «на совість».
Нема розуміння:
Без духу горіння
Це все – обрядовість.
А Богу угодні
До Слова голодні,
Хто Правду шукає.
Вона є Дорога,
Вона є у Бога –
Ніде більш немає!